

نگاهی گذرا به آنچه بر کشتی ایران در صربستان گذشت

حصار خانه کشتی را بشکنید!

گزارش فریدون حسن

آزاد و فرنگی برای ایران هم‌راه بود اما تصورمان چیز دیگری بود.

رقابت‌های جهانی امسال صرف نظر از حساسیت‌های همیشگی یک ویژگی خاص دیگر هم داشت، کسب سهمیه المپیک در کشتی آزاد پنج نفر اول اوزان ۵۷، ۶۵، ۷۴، ۸۶، ۹۷، ۱۲۵ کیلوگرم توزیع می شد که سهم ایران تنها سه سهمیه بود. رحمان عموزاد در ۶۵ کیلو، حسن یزدانی در ۸۶ و امیر حسین زارع در ۱۲۵ کیلو کشتی‌گیری بودند که موفق شدند سهمیه المپیک خود را در صربستان قطعی کنند. در کشتی فرنگی اوضاع کمی بهتر بود. در این رشته پنج نفر اوزان ۶۰، ۶۷، ۷۷، ۸۷، ۹۷ و ۱۳۰ کیلوگرم سهمیه المپیک می‌گرفتند که سهم ایران از این تعداد سهمیه چهار نفر بود. مهدی محسن‌نژاد در ۶۰، محمد رضا گرابی در ۶۷، هادی ساروی در ۹۷ و امین میرزاهاده در ۱۳۰ کیلو موفق شدند سهمیه المپیک را به دست آورند.

به این ترتیب در کشتی آزاد سه سهمیه و در کشتی فرنگی دو سهمیه را از دست داده‌ایم. شاید در نگاه اول چندان مهم به نظر نیاید اما وقتی به این نکته توجه کنیم که کشتی‌گیران ایران چه

آزادکاران و چه فرنگی‌کاران در اوزانی که موفق به مدال آوری نشده‌اند حتی در جمع پنج نفر پائینی هم نبوده‌اند آنوقت است که شرایط متفاوت می‌شود و نمی‌توان به سادگی از کنار این مسئله گذشت.

کاروان کشتی ایران در حالی راهی صربستان شد که امید زیادی به کسب عنوان قهرمانی در هر دو رشته می‌رفت. اما مسابقات که آغاز شد کشتی‌گیری به راحتی آب خوردن یکی بعد از دیگری از گردونه مسابقات حذف شدند که حتی باورش هم سخت بود. اینکه کشتی‌گیری حذف شود یعنی هیچ امتیازی برای تیمش نمی‌آورد. این علت اصلی قهرمان نشدن ایران در دو رشته آزاد و فرنگی بود در حالیکه دیگر کشورهای شرکت کنند حتی اگر به مدال هم نمی‌رسیدند حداقل با کسب مقام‌های چهارم تا دهم امتیاز کسب می‌کردند. گفتیم که اگر مسابقات صرفاً جهانی بود (مثل مسابقات سال قبل) تبعات آن فقط مربوط به همین رقابت‌ها می‌شد اما وقتی پای سهمیه المپیک به میان می‌آید و برخی کشتی‌گیران ما حتی قادر نیستند در میان پنج نفر اول قرار گیرند (دقت کنید بحث مدال آوری در میان نیست، چگونه می‌توان از آنها توقع کسب سهمیه المپیک در مراحل سخت‌تر بعدی و حتی در صورت کسب

سهمیه انتظار موفقیت در المپیک را داشت. گذاشت بیگانگی کشتی‌گیران آزاد و فرنگی کشورمان با مسابقه بود. کشتی‌گیران ایران صرفاً تمرین می‌کنند. تمرینات سخت و حضور شبانه‌روزی در خانه کشتی (البته باید اذعان داشت که زحمات فدراسیون و کادر فنی دو تیم در این راه قابل تقدیر است.) اما کاملاً با شرایط مسابقه بیگانه هستند و این یکی از علل اصلی شکست‌های بد و بچه‌گانه کشتی‌گیران ایرانی در مسابقات جهانی است. دوری از مسابقات بین‌المللی و اردوهای مشترک با تیم‌های برتر دنیا هم مزید بر علت است تا کشتی‌گیران ایران بر خلاف تمام رقبای خود که در شرایط مسابقه گام به میدان می‌گذارند از جو سخت تمرین گام به تشک مسابقه بگذرانند و در نهایت هم به سختی به مراحل بالاتر راه پیدا کنند. توجه داشته باشید که برخلاف تمام رقبای چند کشتی اول برای کشتی‌گیران ایران جنبه رقابت تدارکاتی را دارد که اگر با حرفان سطح پایین روبه‌رو شود این شانس را دارند که به مراحل بالاتر بروند اما اگر با رقبای سخت و اصلی روبه‌رو شوند خیلی راحت چنانچه دیدیم از گردونه مسابقات کنار می‌روند.

نکته مهم دیگر در خصوص رقابت‌های جهانی صربستان، عدم آشنایی کشتی‌گیران ایران با قوانین و مقررات دآوری مسابقات بود. این مسئله تا جایی پیش رفت که حتی کشتی‌گیران مطرح ایران هم با این مشکل روبه‌رو بودند و در کشتی‌های حساس با خطاهای ناشیانه یا فرصت به دست آوردن امتیاز بالا را از دست می‌دادند یا اینکه به راحتی به رقبا امتیاز تقدیم می‌کردند. اینکه کشتی‌گیر فرنگی کار ایران هنوز نمی‌داند در زمان اخطار و خاک حریف باید دستانش در چه حالتی باشد یک فاجعه است. فاجعه‌ایی که حداقل در دو کشتی فرنگی شاهد آن بودیم و در هر دو کشتی نمایندگان کشورمان نتیجه را واگذار کردند در حالی که می‌توانستند به راحتی برنده کشتی‌ها باشند. شاید عنوان شود که به سبب شرایط مسابقه کشتی‌گیر تمرکز نداشته و مرتکب چنین خطایی شده است. این عذر بدتر از گناه است چون دقیقاً به مشکل اول بر می‌گردد که اگر این کشتی‌گیر چند مسابقه بین‌المللی را تجربه کرده بود اینگونه در میدان اول تمرکزش را از دست نمی‌داد.

تمرکز بیش از اندازه روی یک کشتی‌گیر هم مشکل دیگر کشتی ایران در مسابقات جهانی صربستان بود. مشکلی که البته چند سالی می‌شود گریبانگیر کشتی به خصوص رشته آزاد شده است. در کشتی آزاد تمام نگاه‌م‌توجه حسن یزدانی است. از مدتها قبل برنده شدن او برنده شدن کل تیم محسوب می‌شود و شکست او شکست تمام کشتی، این مسئله علاوه بر فشار وحشتناک روانی روی حسن یزدانی سرخوردگی بقیه کشتی‌گیران را هم به دنبال دارد چراکه آنها به وضوح می‌بینند که موفقیت‌شان اصلاً دیده نمی‌شود. این واقعیت تلخی است که نه مسئولان فدراسیون آن را می‌بینند و نه کادر فنی تیم ملی متوجه آن است. به نظر می‌رسد که این فشار باید از روی حسن یزدانی برداشته شود تا او با خیال راحت کشتی بگیرد و بقیه هم مطمئن شوند که دیده می‌شوند. اما متأسفانه حتی امروز و بعد از پایان مسابقات جهانی صربستان هم این نگاه تغییر نکرده و همین حالا هم همه منتظر کشتی یزدانی با تیلور در المپیک هستند و اصلاً اهمیتی ندارد که بقیه چکار می‌کنند.

آنچه که مسابقات جهانی صربستان از کشتی ایران به نمایش گذاشت بیگانگی کشتی‌گیران آزاد و فرنگی کشورمان با مسابقه بود. کشتی‌گیران ایران صرفاً تمرین می‌کنند. تمرینات سخت و حضور شبانه‌روزی در خانه کشتی (البته باید اذعان داشت که زحمات فدراسیون و کادر فنی دو تیم در این راه قابل تقدیر است.) اما کاملاً با شرایط مسابقه بیگانه هستند و این یکی از علل اصلی شکست‌های بد و بچه‌گانه کشتی‌گیران ایرانی در مسابقات جهانی است. دوری از مسابقات بین‌المللی و اردوهای مشترک با تیم‌های برتر دنیا هم مزید بر علت است تا کشتی‌گیران ایران بر خلاف تمام رقبای خود که در شرایط مسابقه گام به میدان می‌گذارند از جو سخت تمرین گام به تشک مسابقه بگذرانند و در نهایت هم به سختی به مراحل بالاتر راه پیدا کنند. توجه داشته باشید که برخلاف تمام رقبای چند کشتی اول برای کشتی‌گیران ایران جنبه رقابت تدارکاتی را دارد که اگر با حرفان سطح پایین روبه‌رو شود این شانس را دارند که به مراحل بالاتر بروند اما اگر با رقبای سخت و اصلی روبه‌رو شوند خیلی راحت چنانچه دیدیم از گردونه مسابقات کنار می‌روند.

دیگر اینکه کشتی‌گیر ایران نیازمند برگزاری کلاس‌های آموزشی و آشنایی با قوانین روز کشتی دنیاست. کشتی‌گیر ایران باید قوانین و مقررات دآوری را بدانند تا امتیاز از دست ندهد و به راحتی اخطار نگیرد. این دو مهم باید مورد توجه فدراسیون و کادر فنی تیم‌های کشتی آزاد و فرنگی قرار گیرد تا شاهد رشد و شکوفایی کشتی ایران در عرصه بین‌المللی باشیم. فراموش نکنیم که رقبای کشتی ایران حالا محدود به دو کشور روسیه و آمریکا نیستند و بقیه کشورها شتابان در حال سبقت گرفتن از ما هستند.

مدال المپیک نقشه‌راه می‌خواهد

■ **حامد قهرمانی**

علیرضا دبیر رئیس فدراسیون کشتی بارها عنوان کرده است که هیچ مدالی بالاتر از مدال المپیک نیست و برای یک کشتی‌گیر هیچ موفقیتی به پای موفقیت در المپیک و رسیدن به سکوی آن نمی‌رسد.

سخن جناب رئیس کاملاً درست است. المپیک به عنوان بزرگ‌ترین آوردگاه ورزش جهان ویتین افتخار یک ورزشکار به شمار می‌رود و تمام ورزشکاران با تمام وجود خود تلاش می‌کنند که اولاً خود را به این میدان مهم برسانند و بعد از آن بتوانند در این مبارزه سخت موفق و پیروز باشند.

فدراسیون کشتی با ریاست علیرضا دبیر و به کارگیری مربیان دلسوز و کار بلد تمام سعی خود را در سال‌های گذشته معطوف کسب این موفقیت بزرگ کرده‌است اما گویا از اصل ماجرا غافل شده‌است. علیرضا دبیر به کشتی‌گیران جوان و نوجوان یادآور می‌شود که مهم‌ترین چیز مدال المپیک است اما فراموش کرده که اول باید به المپیک رسید و بعد از آن توقع کسب مدال در این آوردگاه بزرگ را داشت.

مسابقات جهانی صربستان به عنوان یکی از اصلی‌ترین رقابت‌های کسب سهمیه المپیک این واقعیت را نشان داد که به‌رغم تمام سعی و تلاشی که طی یکسال گذشته صورت گرفته نگاه کشتی و سمت و سوی حرکت آن المپیک نیست. اینکه در کشتی آزاد فقط سه سهمیه کسب شود و در کشتی فرنگی چهار سهمیه یعنی هنوز تا المپیک راه زیادی در پیش داریم چه رسد به اینکه بخواهیم برای مدال آوری در آن برنامه‌ریزی کنیم.

مدال المپیک قطعاً ارزشمندترین و برترین مدال یک ورزشکار محسوب می‌شود حالا اگر طلایی رنگ باشد که دیگر حرفی در آن نیست و کشتی به عنوان اصلی‌ترین امید کاروان ورزش ایران در المپیک‌ها همواره نگاه‌ها را به سمت خود جلب کرده ولی فراموش نکنیم که مدال المپیک و اصلاً رسیدن به این میدان بزرگ تنها با حرف و توصیه و پند و اندرز میسر نمی‌شود. به طور حتم مسابقات جهانی و قاره‌ایی مهم هستند این قدر مهم که می‌توانند زمینه ساز موفقیت در میدان بزرگ المپیک باشند. اما آنچه که دیده می‌شود گویای این است که در مسیر رسیدن به موفقیت و کسب افتخار دچار اشتباه شده‌ایم.

رئیس فدراسیون کشتی هدف را برای کشتی‌گیران در تمام رده‌های نسی مشخص کرده یعنی کسب مدال المپیک اما ظاهراً فراموش کرده که مسیر رسیدن به این هدف را هم مشخص کند. همین مسئله هم باعث شده تا امروز شاهد این باشیم که حتی در غیبت روسیه و حضور کم‌رنگ آنها در مسابقات جهانی دیگر کشورها که تا چند سال قبل محلی از اعراب نداشتند در مسابقات جهانی و بین‌المللی و قاره‌ایی به راحتی بالاتر از ایران قرار گیرند و ما حتی نتوانیم کسب سهمیه المپیک کنیم چه رسد به اینکه بتوانیم در این مسابقات به مدال و سکو هم برسیم.

واقعیت این است که کشتی‌گیر و همه ورزشکاران تا به سکو و مدال قاره‌ایی و جهانی نرسند سکوی المپیک را نخواهند دید و این مسیری است که نتیجه مسابقات جهانی صربستان نشان داد از سوی بزرگان کشتی در ست به کشتی‌گیران معرفی نشده است. کشتی‌گیر ایران می‌خواهد همان طور که علیرضا دبیر عنوان کرده به مدال المپیک برسد اما چگونه از کدام مسیر اصلاً مشخص نیست. تمرین، مبارزت و تلاش شبانه‌روزی مهم است و تأثیر گذار اما حتی اینها هم وقتی نقشه راه نداشته باشی نمی‌توانند در رسیدن به هدف بزرگ یعنی مدال المپیک مؤثر باشد.

مسابقات صربستان مشخص کرد که ما نقشه‌راه درستی برای رسیدن به موفقیت در المپیک نداریم مسئله مهمی که به نظر می‌رسد باید توسط علیرضا دبیر و همکارانش در فدراسیون و کادر فنی دو تیم آزاد و فرنگی خیلی زود حل‌و فصل شود.

کشتی آراد انتظارات را برآورده نکرد

محمد طلیح

پیشکوت کشتی آزاد

مقابل حریف امریکایی) باختیم؟! این‌یک ضعف بزرگ است.

بله، ما نایب قهرمان شدیم اما دو طلای سال گذشته به یک طلا کاهش یافت. تنها چهار سهمیه کسب کردیم و در برخی مبارزات کشتی‌گیران ایران در تائیه‌های پائینی برد را با باخت عوض کردند که از جمله آنها می‌توان به گلیچ و رحمان عموزاد اشاره کرد. گلیچ را هیچ وقت تا این اندازه در میدان ناآماه ندیده بودیم. این بهترین زمان برای نتیجه‌گیری او بود اما تیم ایران در بحث فنی خوب عمل نکرد. کشتی‌گیران شتاب زده بودند و تمرکز خوبی نداشتند. تیم عجول بود و بچه‌ها انطور که باید در بحث فنی تمرکز نداشتند.

تیم کشتی آزاد ایران یک تیم مدعی است. یعنی نمی‌توانیم بگوییم در این وزن ضعیف هستیم. یونس امامی مدعی طلاست. امامی و رضا طبری جزو کشتی‌گیران مدال دار هستند با سال‌ها تجربه. امیرمحمد یزدانی عالی بود و استحقاق رفتن روی سکو را داشت. بی‌تجربه تیم ما والی‌زاده بود که نشان داد ظرفیت خوبی دارد و برای قهرمان شدن کشتی‌های خوبی می‌گیرد. والی‌زاده نه فقط جسارت خوبی دارد که در فنون هم خوش فکر است و آینده خوبی در انتظار اوست. یعنی ما بضاعت کسب موفقیت را داریم اما وقتی در رسیدن به آن ناکام می‌مانیم باید بنشینیم و بررسی کنیم که چرا چنین اتفاقاتی رخ می‌دهد.

باید دقیق شویم مسابقات را از زوایای مختلف بررسی کنیم. ببینیم چرا حسن یزدانی که به‌حیثیت کشتی‌آزاد ایران تبدیل شده به تیلور می‌یازد. یزدانی کشتی‌گیری است که رکورد تختی خدا بیامرز را هم شکسته و ۹ سال

است که دارد مدال می‌گیرد. به همین دلیل هم هست که همه انتظار دارند او یک دستی همه را بربرد. توقعی که به ضرر او تمام شده و به لحاظ روحی این کشتی‌گیر را تحت تأثیر قرار داده است. یزدانی خیلی تلاش می‌کند و سال به سال این تلاش بیشتر هم می‌شود اما او به شدت از سوی حرفان آنالیز می‌شود به هین دلیل قطعاً برای کسب موفقیت باید حرکت اضافه کند. حسن یزدانی یک کشتی‌گیر زیر کتف کار بود که کنار آن، زیر‌های هم چپ و هم راست سر به بیرون هم می‌گرفت. اما در این رقابت‌ها دیدیم که هم‌زیر کتف و هم‌زیر گری او

ضعیف شده است. این درحالی بود که گفته شده بود مربی روس آورده‌اند برای کار کردن روی سر و گردن اما آنچه که ما دیدیم این بود که حسن یزدانی در مصاف با تیلور دو بار سر و گردن حریف دستش آمد اما هیچ کاری نتوانست بکند و پوئنی از این فرصت پیش آمده کسب نکرد. این برمی‌گردد به اردوها و زمانی که گذاشته شده است. ما براساس آنچه که گفتند و دیده‌ایم صحبت می‌کنیم. یعنی حتی اگر برنامه تمرینی هم در این راستا در اردوها برگزار شد آن کیفیت لازم را نداشته که نکته مثبتی را شاهد نبودیم. برای نمونه در همین بحث سر و

گردن اگر براساس گفته‌ها و ادعاهای مطرح شده کاری در این زمینه انجام شده باید نتیجه‌ای در پی داشته باشد. یعنی باید نقاط ضعف بر طرف و نقاط قوت تیم و نفرات آن تقویت شود. اما آیا اینطور بود؟ البته دیدیم که نخودی‌سسر و گردن می‌گیرد اما او از جوانی چنین ظرفیتی را داشت که خوب خیلی بهتر شده بود اما او باید زیر‌های استارتی را هم اضافه کند. یونس امامی هم همین‌طور. در واقع کشتی‌گیران ما باید برای کسب موفقیت سال به سال تکنیک‌های جدیدی را اضافه کنند تا بتوانند به خوبی از عهده حرفانی که آنها

محمد دلیریان

پیشکوت کشتی فرنگی

کنیم می‌بینیم اوضاع آنطور‌ها هم که تصور می‌کنیم خوب نیست‌انه محسن نژاد آن محسن نژاد سال گذشته بود، نه علیرزاده، نه ساروی و نه حتی برداران گرابی. هیچ یک به لحاظ بدنی و فیزیکی آمادگی لازم را نداشتند و حتی می‌توان به صراحت گفت که تیم را از لحاظ بدنی پاشیده دیدیم! به طوری که گرابی به نوعی با چاشنی شانس پایش به سکو رسید. درحالی‌که او قهرمان جهان و المپیک است و یکی از کشتی‌گیران خوب کشور. به همین دلیل باید موضوع بررسی و آسیب شناسی شود که به چه دلیل کشتی‌گیران ایران تا این اندازه به لحاظ بدنی و آمادگی ضعیف بودند که حتی ساروی که سال گذشته در سه دقیقه دوم تهاجمی برت بود و تازه از سه دقیقه دوم کشتی گرفتن را آغاز می‌کرد امسال در سه دقیقه دوم کم می‌آورد!

یا همین‌طور علیرزاده که سال گذشته پنجم شد اما امسال روی تشک «تا» داشت! یعنی بدن کشتی‌گیران جز امین میرزاهاده که خوب سنگین وزن وضعیت‌اش فرق می‌کند، آمادگی لازم را نداشتند. در سنگین وزن چون کشتی‌گیر نیازی به کاهش وزن ندارد این مشکل دیده نشد و میرزاهاده خوب کار کرد و خوب و تکنیکی کشتی گرفت. این در حالی بود که رضا کابالب ۱۲ سال است که در سطح اول دنیا کشتی می‌گیرد.

البته در این رقابت‌ها ثابت شد که برداران گرابی هم به دلیل بدن تسمه‌ای و کم چربی که دارند دیگر مرد این وزن‌ها نیستند و باید تغییر وزن داده یا فکری برایشان شود چرا که با این بدن‌های کشیده و بدون چربی اگر قرار باشد به این شکل کشتی بگیرند باز هم دچار مشکل می‌شوند. اما خب دانیال سپهری هم خوب کشتی

گرفت و اگر به ارسلان نمی‌خورد حتماً پایش به سکو می‌رسید.

در برخی مبارزات هم شاهد آن بودیم که کشتی‌گیران ما با وجود آنکه از حریف پیش بودند در چند ثانیه پائینی کشتی، نتیجه را به حریف واگذار می‌کردند. اتفاقی که در کشتی ایران مسبوق به سابقه است و داستان جدیدی نیست که به امروز و دیروز بر گردد. مسئله‌ای که باید مورد بررسی قرار گیرد اما متأسفانه تا به امروز ننشسته‌ایم بررسی کنیم که چرا کشتی‌گیر ما با وجود آنکه از حریف پیش است در سه یا پنج ثانیه پائینی

هم تغییری در اصل ماجرا نمی‌کند و اردو با دیسیپلین خاص حاکم بر آن، محیطی خشک برای کشتی‌گیران است که می‌تواند تأثیر منفی در روحیه و انگیزه‌های آنها داشته باشد. این اردوها اگر تأثیر مثبتی داشت باید نتیجه‌اش را در همین مسابقات بلغراد می‌دیدیم اما نه فقط کشتی‌گیران به لحاظ آمادگی بدنی در شرایط مناسبی قرار نداشتند، (مسئله‌ای که به وضوح روی تشک و در مصاف با حرفان دیده شد) و نه نتیجه‌ای که باید را کسب کردند و یک بار دیگر دستشان از لمس جام قهرمانی کوتاه ماند. مسئله‌ای که برای عدم تکرار آن در المپیک پاریس دلایلیش باید موبه‌موب بررسی شود.

شکست می‌خورد و حریف در تنها سه یا پنج ثانیه موفق به شکست دوبنده پوش ایرانی می‌شود آنهم در شرایطی که تا ثانیه‌های پائینی عقب بوده و این باید روی روحیه و انگیزه او تأثیر منفی می‌گذاشته! مسئله‌ای که تا به امروز هرگز برای مقابله با جلوگیری از آن اقدامی نشده است. هرچند که از کنار ضعف‌های فنی و تاکتیکی تیم نمی‌توان به سادگی عبور کرد اما یکسری مشکلات هم وجود دارد که به مسائل ذهنی و روحی روانی کشتی‌گیران بر می‌گردد. برای نمونه شخشا هرگز ما با اردوهای درازمدتی که در طول سال برگزار می‌شود موفق نبوده‌ام. کشتی‌گیران تمام طول سال در اردو هستند.